

nem &c. Et non multo post: *Mo- do amicis meis et popularibus inconsulto forte partis suae praesudicio abreptis possim publico hoc qualicumque testimonio persuadere, me non leviter, nec temere rediisse in gremium illius Ecclesiae, atque eosdem ad ritus, quibus illa majores nostros Paganos baptizavit, quibus etiam perpetua substitutione ordinariam suam delegationem semper continuat; aut si eo tantum usque sopor illis possit excuti, ne portentum illis videatur, Catholicum esse, hoc est, praescripto Societatis christianae unius, universae, et perpetuae tutius acquiescere, quam suae cuicumque de sacrarum legum sensu opinioni; tunc equidem operam me non omnino perdidisse censendum est.* Vides Opus luci publicae destinatum fuisse, sed adhaesisse in scriniis, Autoris, ut videtur, ab Aula recessu, cui causam malevolos Virum criminantes, quasi ab commisso fidei suae veterum Numerum Thesauro manus non abstinuisset, praebuisse lego apud successorem ejus amicissimum *Eckbelium* in Praef. P. I. *Catalogi Musei Caes. Vett. Numor.* ubi et innocentiae ejus testimonium fert, et anno 1723. in oppido *Veitsch* super. *Styriae* degisse, nuptiasque parasse e datis ad eum a *L. B. Fischero* literis tradit. Rumores finistros, si non ortos, diditos saltem et auctos ab iis, quorum Sacris renuntiaverat, facile quis suspicetur. Et fortasse quidam de Opere nostro inaudierant. Est enim illud omni sacra eruditione omnis aevi refertum,

grave absque omni acerbitate, presso pede procedens, singula maturo examine discutiens. Quod si quandoque scribendi ratio clarior, expeditiorque desiderari posse videatur, Meditationes esse memineras. Sub finem ita colligit: *Ego quidem lassus tandem errorum, laborumque, et controversiarum fugiens ingenue confiteor, me, quoties infiniti Numinis immensitatem cum summorum omnis aevi, ordinisque ingeniorum erroribus, et cum nibilo meo confesso, in causa, ubi non licet impune errare, haud securius pro conscientiae solatio remedium reperire, quam demissam in ordinariis ad salutem praescriptis mediis et promissi divini fidentem obedientiam.* &c. Agit de *Heraeo Adelungius* in *Continuat. Lexici Jücher.* cui Codicem nostrum adde, et observa, *Heraeum* in primis fuisse, qui *Metrum elegiacum Veterum* in lingua germanica non infeliciter tentavit. Vide ejus *Gedichte und lat. Inschriften.* *Norimb.* 1721. p. 68. 8.

DCXIV.

Codex germ. initio praesentis R. 467 Sec. exaratus, Folior. 66. f. ἀπογραφοῦν tamen imperfectum Operis variis locis manu ipsius Autoris limati, quem ex adjectis Titulo verbis: *Auctore. C. G. H.* eundem cum praecedente discimus, ita inscribitur: *Betrachtung des ungegründeten Vorurtheils oder Prajudicii, worin die Uncatholischen stecken, da sie den Catholischen*

vorwerfen das von Gott geordnete Vorurtheil einer rechtmäßigen Autorität der von ihm zum Tausen und Kundmachen seiner übernatürlichen Offenbarungen eingesetzten Kirche. Praejudicium igitur, quod contra Ecclesiae Rom. Catholicae legitimam auctoritatem alunt Protestantes, per *Capita*, §§. et *Quaestiones* eo rerum nexu, ea iudicii vi, animi moderatione, et ratiocinandi soliditate expenditur, ac refellitur, ut hic *Tractatus* praecedenti nulla in parte concedat. Res est *Heraeo* praecipue cum *Libro Aug. Pfeiffeti* vernaculo, qui inscriptus *Lutheranismus ante Lutherum* prodierat a. 1679. 4. cujus Tituli adfertur quodam sensu nemo Catholicorum negaverit, quidam etiam argumentis ex *Historia ecclesiastica* probavere. Scriptor maxime recens, ad quem *Noster* adpellat, est *Joh. Dez e Soc. J.* lucubrationibus polemiciis notus, qui *Argentinae* a. 1712. vitae finem habuit. Dolendum sane est, et istud *Heraei* Scriptum, uti praecedens, e scriniis non emerfisse, et illius extrema intercuisse; ut enim multi pari salutis studio ad Ecclesiam omnium christianarum matrem regressi sint, pauci ad istud summi momenti negotium acrius examen et maturius consilium adtulerint.

DCXV.

R. 558 Codex chartaceus lat. Sec. XVIII. Folior. 58. 4. eleganter descriptus solida est quaedam, plana et erudita Veritatis Christianae

Demonstratio Autoris hebraice, graeque docti, et in Antiquitate sacra et profana eleganter versati, de quo nihil mihi comperit, nisi post Dan. Huetium, quem c. 6. adpellat, scripsisse. Nullus Scripto Titulus. In Capita XXVI. abit, quorum haec Lemmata. C. 1. Est Deus. Mala nostra et bona moderatur. Objectiones. 2. Observantiam Dei junctam esse existentiae. Religionem dari. 3. Vera Religio ingenio non deprehenditur. Nec voluntas Dei. 4. Ingenii vitiositas non est a Deo. Deus creavit hominem cum vera Religione. 5. Vitiositas ingenii veritatem obnubilat Religionis. 6. Moses in Religionis tractatione aliis praefendus. 7. Refertur ex Mose creatio hominis ad imaginem Dei, et explicatur, quid sit Imago. 8. Hominis corruptio. Quomodo corrumpi potuerit bona mente praeditus. 9. Integrum sanctumque Adami statum non naturae, sed Dei gratiae adscribendum esse. 10. Peccatum congenitum. Difficultates motae. 11. Per nos ipsos restitui non possumus. Quamvis etiam absolutam praestaremus obedientiam. 12. Promissio reparationis. 13. Explicatur enucleatius promissio de semine Mulieris. 14. Tempus Messiae ad statum postbabylonicum Reipublicae Judaicae restrictum. 15. Scriptorum Christianorum fides. 16. Jesu Nazareni praecipuae actiones, ex quibus patet eum esse Messiam. Foedus renovatum. 17. Mors Jesu, qualiter consideranda. 18. Viae, per quas beneficiorum Messiae certiores